

pagatora problematyki starożytnego chrześcijaństwa i założyciela Międzywydziałowego Zakładu Badań nad Antykiem Chrześcijańskim. Spotkanie, które zgromadziło ok. 60 jej uczniów, przyjaciół i kolegów, otworzył rektor KUL ks. prof. dr hab. A. Szostek. Podczas zaś obrad wygłoszono następujące prelekcje: prof. dr hab. M. Szarmach (UMK) – *Wystąpienie Plutarcha o pomyślności i cnocie Rzymian, jako przykład deklamacji retorycznej*; ks. prof. dr hab. A. Eckmann (KUL) – *Incarnatio Christi w pismach św. Augustyna*; prof. dr hab. K. Stawecka (KUL) – *Leokadia Małunowiczówna, jako profesor KUL*; ks. dr hab. S. Longosz (KUL) – *Profesor Leokadia Małunowiczówna jako propagator treści starożytnego chrześcijaństwa i założyciel Międzywydziałowego Zakładu Badań nad Antykiem Chrześcijańskim*. W czasie dyskusji i wspomnień głos zabierali m.in. prof. dr hab. I. Sławińska, która przypomniała jej wileńskie lata studenckie, prof. dr hab. S. Sawicki, który mówił o jej zasługach w Towarzystwie Naukowym KUL, oraz dr hab. M. Oldakowska-Kufłowa, która omówiła jej działalność w kulowskim duszpasterstwie akademickim. Mszy św. rocznicowej w intencji Zmarłej, koncelebrowanej w kościele akademickim KUL, przewodniczył jej uczeń i asystent ks. bp dr Roman Andrzejewski z Włocławka, całość zaś sesji podsumował ks. prof. dr hab. A. Eckmann.

7. POGRZEB Ś.P. KSIĘDZA PROFESORA WOJCIECHA KANI

Dnia 4 grudnia 2000 roku zmarł w Domu Księży Emerytów w Tarnowie (przy ul. Pszennej), po dwuletnim w nim pobycie, w 90. roku życia, ks. prof. dr hab. Wojciech Kania, jeden z najwybitniejszych polskich tłumaczy literatury patrystycznej, w tym również syryjskiej. Uroczystości pogrzebowe odbyły się 6 grudnia w tarnowskim rektoralnym kościółku św. Trójcy na Terlikówce, gdzie przez 46 lat pełnił posługę kapłańską. Koncelebrowanej Mszy św. pogrzebowej, w której uczestniczyło ok. 50 księży, przewodniczył sufragan tarnowski ks. bp dr Jan Styra w towarzystwie dwóch miejscowych infulatów: wieloletniego kanclerza kurii diecezjalnej ks. dra Jana Rzepy i byłego rektora Wyższego Seminarium Duchownego ks. dra Stanisława Rosy. Razem z nimi koncelebrowało również kilku profesorów miejscowego Seminarium Duchownego na czele z jego rektorem ks. dr hab. Stanisławem Budzikiem, dwaj żyjący jeszcze kursowi koledzy Zmarłego (spośród 25 wyświęconych), wielu jego uczniów i znajomych, a z przybyłych z zewnątrz patrologów: ks. prof. dr hab. Edward Staniek i ks. dr Jan Żelazny z PAT-u z Krakowa oraz ks. dr hab. Stanisław Longosz i ks. dr Mariusz Szram z KUL-u z Lublina. W homilii ks. Biskup przypomniał ważniejsze etapy jego kapłańskiego życia, porównując je do życia w Trójcy Świętej. Podczas Mszy św. śpiewał chór klerycki miejscowego Seminarium Duchownego.

Tuż po Mszy św. pogrzebowej zegnali Zmarłego w kościele: jeden z żyjących jeszcze kursowych kolegów – ks. Stanisław Pieprznik, proboszcz jego rodzinnej parafii w Mokrzykach – ks. Marian Wal, rektor miejscowego Wyższego Seminarium Duchownego – ks. dr hab. Stanisław Budzik, jego następca i proboszcz na Terlikówce – ks. Władysław Pachota, przedstawiciel miejscowej wspólnoty parafial-

nej przy kościele Świętej Trójcy, oraz w imieniu patrologów polskich jego uczeń ks. dr hab. Stanisław Longosz, który powiedział:

Czcigodny Księżu Profesorze, Ukochany mój Mistrzu!

Zaledwie 3 lata temu, 20 kwietnia 1997 roku, w tym tu kościele, w którym przez 46 lat pełniłeś posługę kapłańską, w obecności ówczesnego księdza biskupa ordynariusza Józefa Życińskiego, w towarzystwie dziesiątków księży, profesorów i alumnów tutejszego Seminarium Duchownego, obchodziłeś Jubileusz 60-lecia swojego kapłaństwa. Wśród wielu składających Ci wówczas życzenia przybyłych gości, byłem i ja z Lublina, który je składałem w imieniu Katedr Patrologii ATK i Polskiej Sekcji Patrystycznej, od których czytałem przywiezione listy gratulacyjne, oraz w imieniu patrystycznego środowiska naukowego Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego.

Dziś gromadzimy się, w tym samym miejscu, ale już w innym nastroju. Odszedłeś od nas, a wielu z nas, wywodzących się z kilku uniwersyteckich ośrodków Polski (Krakowa, Poznania, Warszawy, Lublina), specjalnie przybyło lub mnie do tego upoważniło, by Ci podziękować za Twój wkład w rozwój polskiej patrystyki, wyrazić uznanie, pożegnać Cię i odprowadzić na miejsce wiecznego spoczynku. Odchodzisz, ale zapisałeś się na jej kartach złotymi głoskami, głównie jako tłumacz greckiej i syryjskiej literatury wczesnochrześcijańskiej. Pozostawiasz po sobie 7 samoistnych i 8 współautorskich tomów przekładów w seriach „Pism Ojców Kościoła” i „Pism Starochrześcijańskich Pisarzy”, wiele artykułów, 2 podręczniki do łaciny i patrologii, oraz stworzoną przez siebie popularną serię tłumaczeniową „Głos Tradycji” z 28 opublikowanymi zeszytami – razem, oprócz innych popularnonaukowych 148 samych patrystycznych publikacji. Niejeden naukowiec zazdrościłby Ci takiego dorobku, do którego dochodziłeś znoją, uporczywą, nie zawsze rozumianą, wykonywaną niekiedy wśród uszczypliwych uwag kolegów, cichą pracą.

Twoje nazwisko – Kania, kojarzyć się będzie zawsze z pierwszym polskim tłumaczem wczesnochrześcijańskich pism syryjskich (św. Efrema, Balaja, Cyryllonasa, a ostatnio „Katechez” Teodora z Mopsuestii, które czekają na opublikowanie), i z największym dotychczas tłumaczem dzieł św. Jana Chryzostoma.

Odszedłeś i dołączyłeś do grona należących już do historii wielkich patrologów polskich wywodzących się z tarnowskiej ziemi: prof. Jana Sajdaka – twórcy poznańskiej serii „Pisma Ojców Kościoła”, ks. prof. Jana Czuja – wielkiego tłumacza tekstów patrystycznych i autora podręczników patrologii, ks. Władysława Budzika – tłumacza katechetycznych pism św. Augustyna, prof. Tadeusza Sinki – wielkiego filologa oraz tłumacza pism św. Jana Chryzostoma i Bazylego, i zmarłego przed rokiem, również w grudniu, pochodzącego z podtarnowskich Szerzyn ks. prof. Emila Stanuli – twórcy największej polskiej serii tłumaczeniowej „Pisma Starochrześcijańskich Pisarzy”.

W różnoraki sposób popularyzowałeś Ojców Kościoła, poprzez przekłady, artykuły, wykłady, pogadanki, homilie, ale obok tych jest jeszcze jeden unikalny – charakterystyczny dla Ciebie – poprzez fundowane przez Ciebie ich obrazy. Nie ma w Polsce takiego kościoła, jak ten, w którym się znajdujemy, na którego ścianach znajdowałyby się tyle współcześnie malowanych obrazów – ikon Ojców Kościoła, których swoim parafianom tylokrotnie przybliżałeś i aż do znudzenia objaśniałeś, oraz uczyłeś na codzien z nimi obcować.

W uznaniu Twoich zasług w przybliżaniu treści antyku chrześcijańskiego kulturze polskiej, wręczyliśmy Ci przed 12 laty (18 X 1988 r.) na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim Księgę Pamiątkową, przyznaną przez Radę Naukową Międzywydziałowego Zakładu Badań nad Antykiem Chrześcijańskim i Redakcję „Vox Patrum”.

Dziś w imieniu tegoż Międzywydziałowego Zakładu Badań nad Antykiem Chrześcijańskim KUL i Redakcji „Vox Patrum”, a także obu Katedr Patrologii Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego, których przedstawiciel ks. dr M. Szram jest tu obecny, chcę Cię, Księżo Profesorze, gorąco pożegnać i podziękować za wszystko, co wniosłeś do polskiej patrystyki. Dziękuję Ci za udział w naszych sympozjach patrystycznych, na które nawet w najdalsze zakątki Polski, w tym także do Lublina, chętnie przyjeżdżałeś, za wygłaszane na nich referaty i pełne doświadczenia głosu w dyskusji, a także za przesyłane do naszego periodyku „Vox Patrum” artykuły i przekłady. Brak nam będzie Ciebie, Twojego dobrego, ciepłego, ojcowskiego spojrzenia i głosu. Twoich wielokrotnie powtarzanych zachęt do studiowania Ojców Kościoła. A kto po Tobie przejmie teraz schedę tłumacza patrystycznych pism syryjskich? Czy znajdzie się ktoś, by ją kontynuować?

Mamy nadzieję, że będąc teraz w zaświatach razem z Ojcami, których popularyzowaniu poświęciłeś całe swe długie życie, będziesz się razem z nimi wstawiał u Pana, by Ten błogosławił nam we wszystkich naszych patrystycznych poczynaniach. Zakończę słowami męczennika św. Teodota z Ancyry, który tuż przed ścięciem w 302 roku pocieszał otaczających go współpracowników: „Nie smućcie się, bracia, że odchodzę, lecz uwielbiajcie Pana naszego Jezusa Chrystusa, który sprawił, że biegu swojego dokonałem, nieprzyjaciela pokonałem, za chwilę zaś w niebie, będę z ufnością prosił Boga za wami (*Passio S. Theodoti* 31, *Ruinart* s. 384, *Antologia modlitwy wczesnochrześcijańskiej*, Lublin 1993, s. 286).

Po przemówieniach nastąpiło procesjonalne wyprowadzenie Zmarłego na znajdujący się w pobliżu Stary Cmentarz w Tarnowie, gdzie go pochowano w grobowcu XX. Kanoników i Biskupów tarnowskich.

8. XXXI DNI AUGUSTIAŃSKIE W 2002 W RZYMIE

XXXI już z kolei międzynarodowe Dni Augustiańskie, organizowane tradycyjnie co roku przez Instytut Patrystyczny „Augustinianum” odbędą się 2-4 maja 2002 roku w Rzymie na temat: „**Wyznania**” św. **Augustyna (402-2002): bilans i perspektywy** (*Le „Confessioni” di Agostino (402-2002): bilancio e prospettive*). W związku z 1600 rocznicą powstania tego oryginalnego i fascynującego po dziś dzień tysiące czytelników wczesnochrześcijańskiego dzieła, nawiązującego w pewien tylko sposób do filozoficzno-pogańskiej tradycji autobiografii religijnej, radykalnie jednak zmienionej i przetworzonej, organizatorzy zapraszają patrologów całego świata do bliższej jego analizy: przyjrzenia się jego tytułowi, jego strukturze, poszczególnym księgom i częściom, podstawowym jego myślom i ideom, jego literackiemu rodzajowi lub może mieszaninie rodzajów literackich, jego językowi, jego powiązaniom z wcześniejszą i późniejszą tradycją, jego wpływowi na życie duchowe potomnych, a także